

ta nasprotja trpljenja in blaženosti, obupa in nad strniti v lepo harmonijo, kakoršna se javlja v „nebeški komediji.“ —

Kako plastično je znal izražati veliki pesnik najvzvišenejše ideje, pričajo skupine ob spomeniku. Hvaležno delo je imel umetnik. ko je upodabljal njegove umotvore. A kakor ta kipar, je že prej neštivilnokrat umetnost zajemala ideje iz Dantejevega dela. Umetniški prvaki izza „cinquecenta“: Fra Angelico, Michelangelo, Rafael, Tintoretto, kakor tudi Cornelius, Doré so si šteli v čast s svojimi neumrljivimi deli biti njegovi tolmači. In vendar Dante ni bil realist v modernem smislu, ni

razkladal anatomije človeškega okostja in mišičevja. Ideje je zajemal iz kraljestva večnih resnic in jim s svojim ustvarjajočim duhom dal življenje. S kratkimi potezami ti nariše svoje postave, toda tako plastično, da jih vidiš žive pred seboj. Neka slutnja o bistvu in vzvišenosti prave umetnosti, katero sedaj tirajo v blato, se ti vzbuja ob tem spomeniku!

Toda bodi dovolj refleksij! Dočim sem sedel in premišljal na samotni klopi, mineval je čas. Treba je bilo odpraviti se na kolodvor. Še en pogled na mesto slavnega koncila in ponosni spomenik, potem pa naprej proti jugu — v Italijo!

Ob tamburici.

Zazveneli tožni glasi
so po tihí moji sôbi,
Kot bi peli smrtno pesem
nekomu ob novem grôbi ...

Ah, tambúrica otožna!
Hrani mól-akorde záse,
meni tvoja zlata žica
poj radosti sladke gláse!

In hotela sem ubrati
druge glase — o mladosti,
o mladosti, njeni sreči,
njeni sreči in sladkosti ...

Pa utrga se mi struna ...
Nema jaz sem obmolčala,
v mojem srcu pesem mlada
neizpeta je ostala ...

Ljudmila.

Socijalni pomenki.

(Piše dr. Ivan Ev. Krek.)

(Dalje.)

Kako se je razvijala zahteva:
Delavec ima pravico do dela?

Povedali smo že, da so socijalisti za vlade meščanskega kralja v svojem programu zahtevali organizacijo dela. Ta zahteva se je tako globoko vcepila v delavce, da so jo ponavljali ob vsaki priliki. Seveda niso prav vedeli, kaj pomenja. Splošno so jo umevali le kot svobodo medsebojnega združevanja. Zraven so pa vedno tudi poudarjali pravico do dela. Ker je ta zahteva dalje časa živela med socijalskim in sploh med

delavskim gibanjem, nam jo je treba natančneje opisati.

Pravica do dela pomenja pravico, s katero sme vsak delavec, če nima dela, od države tirjati delo svoje stroke in zato tudi primerno plačilo. Delavcev, ki niso mogli od časa do časa dobiti dela, je bilo vedno kaj. Razmerno je bilo pa njihovo število le neznatno. Ob takih prilikah jim je pomagala lahko zasebna dobrodelnost, pa tudi država in cerkev sta skrbeli zanje. Saj se je od nekdanj priznavalo v krščanskih državah načelo, da se mora z javnimi sred-